Dosarul nr. 3-2477/2025
2-25141128-12-3-03102025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

02 martie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 03 octombrie 2025, Boris Eriomenco a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că nu este de acord cu decizia nr. 11705 din 15 septembrie 2025 a Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală și solicită instanței să o anuleze și să oblige autoritatea publică pârâtă să înregistreze în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor şi drepturile conexe opera ştiinţifică cu titlul „История сотворения мира”, autorul căreia este reclamantul.

Prin încheierea din 06 octombrie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, instanța a stabilit reclamantului un termen pentru înlăturarea neajunsurilor constatate la depunere acțiunii, printre care i-a solicitat să concretizeze pretențiile, să enumere circumstanțele de fapt și de drept pe care reclamantul își întemeiază pretențiile, cu specificarea felului acțiunii prin prisma prevederilor art. 206 din Codul administrativ.

Fiindu-i comunicată încheierea respectivă, reclamantul a înlăturat în termen neajunsurile specificate de instanță, cu excepția indicării circumstanțelor de fapt și de drept pe care reclamantul își întemeiază pretențiile.

Obiecțiile pârâtei:

La 07 noiembrie 2025, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de Boris Eriomenco, ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că nu este de acord cu cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală, o consideră neîntemeiată, declarativ invocată, reclamantul rezumându-se doar la faptul exprimării dezacordului său cu decizia Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală, respectiv cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă integral din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 230/2022 privind dreptul de autor și drepturile conexe (în continuare - Legea nr. 230/2022), Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală eliberează, în numele statului, adeverințe privind înscrierea obiectelor dreptului de autor și ale drepturilor conexe în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe (în continuare - Registru).

Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 230/2022, constituie obiect al protecției dreptului autor operele originale din domeniul literar, artistic și științific, oricare ar fi modul sau forma de exprimare, indiferent de faptul dacă acestea au fost sau nu aduse la cunoștința publicului.

În conformitate cu prevederile art. 7 din Legea nr. 230/2022, obiecte ale dreptului de autor sunt operele literare (povestiri, eseuri, romane etc.), programele pentru calculator, operele științifice, operele audiovizuale, operele de artă grafică sau plastică, operele de artă aplicată; operele de arhitectură, urbanistică și de artă horticolă, operele fotografice și operele obținute printr-un procedeu analog fotografiei, precum și alte opere.

Suplimentar, s-a specificat că, potrivit art. 5 alin. (2) și art. 9 alin. (7) ale Legii nr. 230/2022, autorul beneficiază de protecția dreptului de autor asupra operei sale prin simpla ei creare. Pentru recunoașterea și protejarea dreptului de autor nu este necesară înregistrarea operei, nici alt act de notificare sau alte formalități. Înscrierea operei în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe este facultativă și nu conferă drepturi.

Cu referire la cererea nr. 3108 din 06 august 2025 de înscriere a operei științifice cu titlul „История сотворения мира”, depusă la Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală de Boris Eriomenco, și pretinsa ilegalitate a deciziei Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală din 15 septembrie 2025, pârâta a

relevat că, condițiile de depunere a cererii de înscriere a obiectelor dreptului de autor și drepturilor conexe, modul de completare a formularului cererii, normele aplicate documentelor ce urmează a fi anexate la cerere și procedura propriu-zisă de înscriere a obiectelor în Registrul de Stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe sunt reglementate de Regulamentul cu privire la înregistrarea obiectelor dreptului de autor și drepturilor conexe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012 (în continuare - Regulament).

Potrivit procedurii reglementate de Regulament, în vederea înscrierii obiectului dreptului de autor sau ale drepturilor conexe în Registrul de stat, se depune cererea de înscriere a obiectului, completată pe un formular-tip, aprobat de către Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală, cu anexarea obiectului (operei) propriu-zis sau materialului identificator; procurii eliberată în condițiile legii, dacă cererea se depune prin intermediul reprezentantului sau de către o terță persoană, împuternicită de autori; copiei actelor de identitate ale autorilor; contractului de autor, în cazul transmiterii drepturilor patrimoniale, dovezii de plată a taxei și altor documente, după caz.

În acest context, la 06 august 2025, Boris Eriomenco a depus cererea de înscriere a operei științifice cu titlul „История сотворения мира”, cu numărul de intrare 3108. La cererea de înscriere au fost anexate: opera științifică (în 2 exemplare identice, manuscris), copia buletinului de identitate a solicitantului Boris Eriomenco, copia legitimației beneficiarului de prestație socială (document ce confirmă scutirea de plata tarifelor conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 774/1997 cu privire la nomenclatorul serviciilor cu semnificație juridică în domeniul protecției obiectelor proprietății intelectuale) și nota de plată a taxei cu înlesniri.

Potrivit prevederilor pct. 35 din Regulament, în cazul în care cererea îndeplinește condițiile stabilite în Regulament, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală în termen de 30 de zile lucrătoare, înscrie datele cu privire la înregistrarea operei în Registrul de Stat și eliberează solicitantului adeverința de înscriere a operei.

Totodată, potrivit pct. 32 din Regulament, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală este în drept să respingă înregistrarea (înscrierea) operei prezentate de solicitant în următoarele cazuri: 1) nu sunt îndeplinite cerințele specificate în prezentul Regulament; 2) opera nu constituie obiect al dreptului de autor sau al drepturilor conexe; 3) obiectul prezentat a fost deja înregistrat în Registrul de Stat; 4) opera derivată prejudiciază drepturile autorului operei originale; 5) opera prezentată constituie obiectul unui litigiu în instanța de judecată și nu există o hotărâre definitivă în această privință; 6) denumirea operei contravine bunelor moravuri.

Prin urmare, constatând temeiurile de respingere conform prevederilor legale susmenționate, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a emis decizia de respingere a înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”, din următoarele motive:

1. în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 230/2022, protecția dreptului de autor nu se extinde asupra operelor care nu sunt originale și nu reprezintă în sine o creație intelectuală proprie autorului lor;

2. în conformitate cu prevederile art. 8 lit. a) și lit. e) din Legea nr. 230/2022, nu beneficiază de protecția dreptului de autor, ideile, teoriile, descoperirile științifice, procedeele, metodele de funcționare sau conceptele matematice și nici invențiile cuprinse într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, explicare sau de exprimare; faptele diverse ce reprezintă o simplă informație;

3. în temeiul pct. 32 (1) și pct. 32 (2) ale Regulamentului, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală este în drept să respingă înregistrarea (înscrierea) operei prezentată de solicitant în cazul în care nu sunt îndeplinite cerințele specificate în Regulament, cât și în cazul în care opera nu constituie obiect al dreptului de autor sau al drepturilor conexe.

Decizia motivată a Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025 privind respingerea înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”, a fost expediată prin intermediul oficiului poștal (fiind recepționată de Eriomenco Boris la data de 25 septembrie 2025, conform avizului de recepție).

În contextul celor enunțate, autoritatea publică pârâtă a susținut că toate acțiunile Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală în procesul de examinare a cererii de înscriere a operei științifice cu titlul „История сотворения мира” au fost realizate reieșind din prevederile Legii nr. 230/2022 și al Regulamentului, cu respectarea procedurii stabilite conform legislației în vigoare, iar Agenția, în calitatea sa de oficiu național în domeniul proprietății intelectuale, a acționat cu bună credință în cadrul aplicării actelor normative respective.

S-a menționat că, obiectul litigiului dedus judecății în ordine de contencios administrativ constituie anularea deciziei Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025 privind respingerea înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”. Astfel, s-a opinat că aceasta a fost emisă de către autoritatea publică în baza prevederilor legale, cu respectarea regimului juridic de competențe și a formalităților procedurale pentru emiterea actelor administrative individuale, și anume:

1) a fost emisă cu respectarea certitudinii și formei - conținutul fiind suficient de cert, emis în formă scrisă;

2) a fost motivată în drept, cu indicarea temeiurilor juridice, și anume a prevederilor relevante din Legea nr. 230/2022, Regulament și Codul administrativ,

or în procedura de înscriere a operei Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală aplică nu doar Regulamentul, dar și alte acte normative relevante în vederea acționării în strictă conformitate cu legislația.

Potrivit art. 141 alin. (1) din Codul administrativ, un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare. Potrivit alin. (2) a articolului prenotat, un act administrativ individual este, de asemenea, nul: a) dacă executarea lui cere săvârșirea unei fapte ilegale, care constituie o componență de contravenție sau de faptă penală; b) dacă din motive reale nimeni nu-l poate executa; c) dacă contravine bunelor moravuri; d) dacă la emiterea lui a contribuit o persoană care nu are dreptul să participe în procedură administrativă conform art. 49 alin. (1); e) dacă a fost emis în scris, dar nu poate fi identificată autoritatea publică emitentă; f) în alte cazuri prevăzute de lege.

Respectiv, ținând cont de prevederile legale menționate, careva temeiuri de nulitate a deciziei Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025 privind respingerea înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”, nu se atestă.

În contextul celor enunțate, s-a relevat că toate acțiunile Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală în procesul de examinare a cererii de înscriere a operei științifice cu titlul „История сотворения мира” au fost realizate reieșind din prevederile Legii nr. 230/2022 și ale Regulamentului, cu respectarea procedurii stabilite conform legislației în vigoare, iar pârâta, în calitatea sa de oficiu național în domeniul proprietății intelectuale, a acționat cu bună credință în cadrul aplicării actelor normative respective.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 163 lit. c), art. 209 alin. (1), lit. b), art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ; art. 7 alin. (4), art. 8 lit. a) și lit. e) din Legea nr. 230/2022; pct. 32, pct. 34 din Regulamentul cu privire la înregistrarea obiectelor dreptului de autor și drepturilor conexe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a solicitat respingerea acțiunii înaintate de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul Boris Eriomenco a susținut cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ. Suplimentar a indicat că a muncit timp de mai mulți ani asupra operei științifice cu titlul „История сотворения мира”, consideră că Agenția neîntemeiat i-a refuzat înregistrarea operei, iar în lipsa unei înregistrări reclamantul este limitat în valorificarea acesteia. Totodată, reclamantul a menționat că

autoritatea publică pârâtă a înregistrat alte opere științifice ale căror autor este dânsul, iar în prezenta speță nu îi sunt clare motivele refuzului.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Patricia Bondaresco, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ.

În fapt și în drept, obiectul acțiunii îl constituie cererea înaintată de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, decizia Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală de respingere a înscrierii nr. 11705 din 15 septembrie 2025, este un act administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantului.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, în prezenta speță, reclamantul revendică vătămarea dreptului de autor.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Potrivit art. 162 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Dacă autoritatea publică nu soluționează petiția în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

Alineatul (3) lit. a) al aceluiași articol, prevede că, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul.

Potrivit pct. 34 din Regulamentul cu privire la înregistrarea obiectelor dreptului de autor şi drepturilor conexe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89 din 10 februarie 2012, decizia de respingere poate fi contestată de către solicitant în instanţa de judecată.

Prin urmare, respectând prevederile normei citate supra, reclamantul a contestat decizia de refuz în instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de

judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de Boris Eriomenco, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe; întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a

activității administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi

volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

La 06 august 2025, Boris Eriomenco a depus o cerere cu numărul de intrare 3108 la Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală, solicitând înscrierea operei științifice cu titlul „История сотворения мира”. La cererea de înscriere au fost anexate: opera științifică (în 2 exemplare identice, manuscris), copia buletinului de identitate a solicitantului Boris Eriomenco, copia legitimației beneficiarului de prestație socială (document ce confirmă scutirea de plata tarifelor conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 774/1997 cu privire la nomenclatorul serviciilor cu semnificație juridică în domeniul protecției obiectelor proprietății intelectuale) și nota de plată a taxei cu înlesniri (f.d. 11 dosar administrativ).

Prin decizia Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025 s-a respins înscrierea operei științifice cu titlul „История сотворения мира” în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drrepturile conexe din următoarele motive:

1. în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 230/2022, protecția dreptului de autor nu se extinde asupra operelor care nu sunt originale și nu reprezintă în sine o creație intelectuală proprie autorului lor;

2. în conformitate cu prevederile art. 8 lit. a) și lit. e) din Legea nr. 230/2022, nu beneficiază de protecția dreptului de autor, ideile, teoriile, descoperirile științifice, procedeele, metodele de funcționare sau conceptele matematice și nici invențiile cuprinse într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, explicare sau de exprimare; faptele diverse ce reprezintă o simplă informație;

3. în temeiul pct. 32 (1) și pct. 32 (2) ale Regulamentului, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală este în drept să respingă înregistrarea (înscrierea) operei prezentată de solicitant în cazul în care nu sunt îndeplinite cerințele

specificate în Regulament, cât și în cazul în care opera nu constituie obiect al dreptului de autor sau al drepturilor conexe (f.d. 10 dosar administrativ).

Decizia motivată a Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025 privind respingerea înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”, a fost expediată prin intermediul oficiului poștal, fiind recepționată de Boris Eriomenco la data de 25 septembrie 2025, conform avizului de recepție (f.d. 7 dosar administrativ).

Fiind în dezacord cu decizia Intelectuală nr. 11705 din 15 septembrie 2025, reclamantul a contestat-o în instanța de judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ (f.d. 4).

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Or, potrivit principiilor consacrate de Codul administrativ, instanța de contencios administrativ este chemată să verifice legalitatea activității administrative, și nu oportunitatea acesteia, controlul judecătoresc limitându-se la

respectarea competenței, procedurii, temeiului legal, scopului și proporționalității actului administrativ contestat.

În temeiul art. 225 alin. (4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sunt reglementate expres prin legi speciale.

Instanța reține că, în speță, controlul judecătoresc asupra legalității deciziei contestate se circumscrie strict limitelor prevăzute de art. 225 din Codul administrativ, fiind exclusă substituirea instanței în competența autorității publice pârâte în ceea ce privește aprecierea de oportunitate sau substituirea propriei aprecieri asupra circumstanțelor tehnico-juridice de evidență a operelor științifice. Rolul instanței de contencios administrativ este de a verifica dacă actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea competenței, procedurii, temeiului legal, scopului legii și principiului proporționalității, fără a depăși cadrul legal al controlului de legalitate.

În temeiul art. 93 din Codul administrativ, (1) fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. (2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. (3) Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Boris Eriomenco.

Conform art. 4 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 230/2022 privind dreptul de autor și drepturile conexe, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală eliberează, în numele statului, adeverințe privind înscrierea obiectelor dreptului de autor și ale drepturilor conexe în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe (în continuare - Registru).

Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 230/2022, constituie obiect al protecției dreptului autor operele originale din domeniul literar, artistic și științific, oricare ar fi modul sau forma de exprimare, indiferent de faptul dacă acestea au fost sau nu aduse la cunoștința publicului.

În conformitate cu prevederile art. 7 din Legea nr. 230/2022, obiecte ale dreptului de autor sunt operele literare (povestiri, eseuri, romane etc.), programele pentru calculator, operele științifice, operele audiovizuale, operele de artă grafică sau plastică, operele de artă aplicată; operele de arhitectură, urbanistică și de artă horticolă, operele fotografice și operele obținute printr-un procedeu analog fotografiei, precum și alte opere.

Potrivit art. 5 alin. (2) și art. 9 alin. (7) ale Legii nr. 230/2022, autorul beneficiază de protecția dreptului de autor asupra operei sale prin simpla ei creare. Pentru recunoașterea și protejarea dreptului de autor nu este necesară înregistrarea operei, nici alt act de notificare sau alte formalități. Înscrierea operei în Registrul

de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe este facultativă și nu conferă drepturi.

Mai mult, condițiile de depunere a cererii de înscriere a obiectelor dreptului de autor și drepturilor conexe, modul de completare a formularului cererii, normele aplicate documentelor ce urmează a fi anexate la cerere și procedura propriu-zisă de înscriere a obiectelor în Registrul de Stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe, sunt reglementate de Regulamentul cu privire la înregistrarea obiectelor dreptului de autor și drepturilor conexe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012.

Potrivit procedurii reglementate de Regulament, în vederea înscrierii obiectului dreptului de autor sau ale drepturilor conexe în Registrul de stat, se depune cererea de înscriere a obiectului, completată pe un formular-tip, aprobat de către Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală, cu anexarea obiectului (operei) propriu-zis sau materialului identificator; procurii eliberată în condițiile legii, dacă cererea se depune prin intermediul reprezentantului sau de către o terță persoană, împuternicită de autori; copiei actelor de identitate ale autorilor; contractului de autor, în cazul transmiterii drepturilor patrimoniale, dovezii de plată a taxei și altor documente, după caz.

Potrivit prevederilor pct. 35 din Regulament, în cazul în care cererea îndeplinește condițiile stabilite în Regulament, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală în termen de 30 de zile lucrătoare, înscrie datele cu privire la înregistrarea operei în Registrul de Stat și eliberează solicitantului adeverința de înscriere a operei.

Totodată, potrivit pct. 32 din Regulament, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală este în drept să respingă înregistrarea (înscrierea) operei prezentate de solicitant în următoarele cazuri:

1) nu sunt îndeplinite cerințele specificate în prezentul Regulament;

2) opera nu constituie obiect al dreptului de autor sau al drepturilor conexe;

3) obiectul prezentat a fost deja înregistrat în Registrul de Stat;

4) opera derivată prejudiciază drepturile autorului operei originale;

5) opera prezentată constituie obiectul unui litigiu în instanța de judecată și nu există o hotărâre definitivă în această privință;

6) denumirea operei contravine bunelor moravuri.

Prin urmare, constatând temeiurile de respingere conform prevederilor legale susmenționate, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a emis decizia de respingere a înscrierii operei cu denumirea „История сотворения мира”.

Instanța de judecată reține că, în cadrul controlului de legalitate exercitat în contencios administrativ, analiza actului administrativ individual contestat presupune verificarea respectării tuturor exigențelor de legalitate externă și internă, inclusiv competența autorității emitente, respectarea procedurii administrative,

existența temeiului juridic, motivarea suficientă a actului, precum și conformitatea acestuia cu principiile generale ale dreptului administrativ, inclusiv principiul legalității, proporționalității, securității raporturilor juridice și al bunei administrări.

Sub acest aspect, instanța constată că Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală este autoritate publică competentă material și funcțional să soluționeze cereri privind înscrierea obiectelor dreptului de autor în Registrul de stat, competență conferită expres prin Legea nr. 230/2022. Prin urmare, actul administrativ contestat a fost emis de un organ competent, în limitele atribuțiilor legale, nefiind identificat vreun viciu de competență materială, teritorială sau funcțională care să atragă nulitatea actului în sensul art. 141 din Codul administrativ.

Cu referire la respectarea procedurii administrative, instanța reține că din materialele cauzei rezultă că cererea reclamantului a fost înregistrată, examinată în termenul legal prevăzut de Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012, fiind analizate documentele anexate și opera prezentată, iar ulterior a fost emis un act administrativ individual motivat de respingere. Nu au fost constatate abateri de la etapele procedurale obligatorii, nu s-a reținut încălcarea dreptului la participare efectivă în procedura administrativă și nici a dreptului la informare sau la exprimarea punctului de vedere.

Instanța subliniază că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nu este incident în mod direct asupra procedurilor administrative necontencioase de înregistrare a obiectelor de proprietate intelectuală, însă exigențele unui „proces echitabil administrativ” impun respectarea principiilor contradictorialității, transparenței și motivării actului administrativ, cerințe care, în speță, au fost respectate.

Sub aspectul respectării drepturilor fundamentale ale reclamantului, instanța constată că nu se atestă o ingerință în dreptul de proprietate protejat de art. 46 din Constituția Republicii Moldova și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Or, simpla respingere a înscrierii unei opere în registrul administrativ de evidență nu echivalează cu privarea reclamantului de dreptul de autor, acesta fiind recunoscut și protejat prin efectul legii, independent de formalitatea înscrierii.

Totodată, instanța subliniază că înscrierea în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor are caracter declarativ și facultativ, conform art. 9 alin. (7) din Legea nr. 230/2022, nefiind o condiție de naștere a protecției juridice. Prin urmare, refuzul înscrierii nu afectează în sine existența dreptului de autor, ci exclusiv beneficiul unei evidențe oficiale în registrul național.

De asemenea, instanța nu identifică încălcarea principiului egalității în fața legii sau a nediscriminării, consacrat de art. 16 din Constituție și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât reclamantul nu a făcut dovada

unui tratament diferențiat față de alte persoane aflate în situație similară, iar actul administrativ contestat se întemeiază pe criterii obiective, generale și impersonale, aplicabile tuturor solicitanților. Chiar dacă reclamantul a invocat în ședința de judecată faptul că alte opere ale sale au fost supuse înregistrării, instanța nu poate da apreciere unor proceduri consumate, ci supune examinării doar legalitatea deciziei contestate în prezenta cauză.

De asemenea, nu se reține încălcarea principiului proporționalității, întrucât măsura respingerii înscrierii operei este adecvată scopului legitim urmărit de lege, respectiv asigurarea protecției doar a operelor care îndeplinesc condițiile de originalitate și creație intelectuală, evitând astfel extinderea nejustificată a protecției juridice asupra unor materiale ce nu întrunesc aceste exigențe.

Ținând cont de prevederile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 230/2022, instanța reține că aprecierea caracterului de „operă originală” nu reprezintă o chestiune pur formală, ci implică o evaluare de specialitate, tehnico-juridică, ce aparține exclusiv autorității administrative competente în materia proprietății intelectuale, în baza unor criterii stabilite de lege și de practica administrativă de specialitate. Prin urmare, controlul judecătoresc nu poate substitui această evaluare cu o apreciere proprie asupra valorii științifice, literare sau conceptuale a lucrării.

Din analiza deciziei contestate, instanța constată că autoritatea pârâtă a reținut, în mod motivat, că opera supusă înscrierii nu întrunește exigențele de originalitate prevăzute de lege, întrucât *conținutul acesteia este circumscris unor idei, teorii și concepte de ordin general*, care, potrivit art. 8 din Legea nr. 230/2022, sunt excluse expres de la protecția dreptului de autor, indiferent de forma de exprimare.

Or, potrivit cadrului legal incident, protecția dreptului de autor este condiționată de existența unei creații intelectuale originale, care să reflecte individualitatea autorului și un minim de aport creativ propriu. Simpla exprimare a unor idei, concepte, teorii sau fapte, indiferent de forma de redactare, nu este suficientă pentru a atrage protecția juridică specifică dreptului de autor.

Cu referire la motivele de respingere invocate de autoritatea pârâtă, instanța reține că acestea se circumscriu prevederilor pct. 32 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012, în special ipotezei în care opera nu constituie obiect al dreptului de autor. Or, din analiza actului contestat, rezultă că Agenția a apreciat că materialul prezentat de reclamant nu întrunește condiția originalității, fiind constituit din elemente de natură conceptuală și descriptivă, ce țin de domeniul ideilor și teoriilor, excluse expres de la protecție.

Instanța reține că această apreciere juridică realizată de autoritatea pârâtă se încadrează în marja legală de apreciere conferită de lege, nefiind arbitrară și nici vădit disproporționată. Dimpotrivă, ea reflectă aplicarea directă a normelor legale

care delimitează obiectul protecției dreptului de autor de domeniul ideilor, teoriilor și informațiilor de interes general.

Totodată, în ceea ce privește susținerile reclamantului, instanța constată că acestea se limitează la exprimarea dezacordului față de decizia administrativă, reclamantul nu a administrat probe apte să răstoarne prezumția de legalitate și temeinicie a actului administrativ contestat, limitându-se la afirmarea caracterului științific al operei, *fără a demonstra existența unui aport creativ individualizat, susceptibil de a conferi acesteia statutul de operă protejabilă în sensul legii*, fără a aduce argumente juridice și probe concludente care să demonstreze caracterul original al operei sau existența unei erori manifeste de apreciere din partea autorității publice. Or, în temeiul art. 93 din Codul administrativ, sarcina probei revine părții care formulează pretenții în fața instanței, iar simpla contestare a unei aprecieri de specialitate a autorității administrative nu este suficientă pentru a dovedi nelegalitatea actului atacat.

În același timp, instanța reține că principiul bunei administrări, consacrat implicit de Codul administrativ și derivat din exigențele statului de drept, a fost respectat în procedura de examinare a cererii, întrucât autoritatea pârâtă a analizat documentația depusă, a verificat încadrarea juridică a operei și a emis un act motivat, susceptibil de control judecătoresc efectiv.

Astfel, din analiza materialelor cauzei, instanța reiterează că decizia contestată nr. 11705 din 15 septembrie 2025 a fost emisă în urma examinării cererii depuse de reclamant, cu respectarea procedurii administrative prevăzute de Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2012, fiind indicate în mod expres temeiurile de fapt și de drept care au determinat respingerea înscrierii operei.

Sub aspectul motivării actului administrativ, instanța apreciază că acesta îndeplinește exigențele prevăzute de art. 118 și art. 120 din Codul administrativ, întrucât conține *o expunere suficient de clară a motivelor de respingere*, respectiv *lipsa originalității operei şi încadrarea conținutului acesteia în categoria ideilor și teoriilor excluse de la protecția dreptului de autor*, conform art. 7 alin. (4) și art. 8 din Legea nr. 230/2022.

În consecință, instanța constată că actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea dispozițiilor legale incidente, în limitele competenței conferite de lege, cu aplicarea corectă a normelor materiale și procedurale, fără a se constata încălcarea drepturilor subiective ale reclamantului.

Având în vedere cele expuse, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea în contencios administrativ înaintată de Boris Eriomenco este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Or, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile

exprese ale legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Prin urmare, cu privire la actul administrativ contestat de reclamant, instanța de judecată ajunge la concluzia că, la examinarea cererii înaintate, în cadrul procedurii administrative desfășurate, autoritatea pârâtă a aplicat corect legea, luând în considerare toate faptele relevante cu respectare limitelor și scopului stabilit prin lege.

Respectiv, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației și, deoarece instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către partea reclamantă, instanța de judecată constată că nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-b) alin. (1) art. 224 din Codul administrativ.

În același timp, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe aprecierea subiectivă a circumstanțelor de fapt constatate, respectiv interpretarea eronată a normelor de drept material.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, or, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Respectiv, ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și, respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc, deoarece actul administrativ individual este legal și prin acesta reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e) din Codul administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. f), 225, 231-232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de Boris Eriomenco împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală privind anularea deciziei nr. 11705 din 15 septembrie 2025; obligarea înscrierii operei științifice în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul autor și drepturile conexe, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu